

peåle motteldes, mis pôllud, ajad ja heinamaad andnud; peame allanduse ja suddame likumisega tundma ja tunnistama, et Jummala arm meile keige aasta ellamist leikuse ajal on jagganud, ja selle pârrast siis meie kohhus on, sedda tânnast pûhhapâwa nenda pûhhitseda, et temmale, leikuse andide eest, tânnu anname, ja allandslikult fatekismuse sannadega ütleme: meie ep olle sedda mitte wåert, eggas polle sedda ka mitte teninud, mis temma meile ißasilust armust ja heldusest on jagganud.

Tânnage tedda, teie, kes pôllo - tded tete ja maa - harrimisega sedda enness tele forjate, miska ennast, omma lapsi ja perrekonda üllespeate; tânnage tedda, fest temma arm olli se, kes sedda laspis iddaneda, juurduda ja kaswada, mis tulli ajal semendasite. Tânnage tedda,

et ta teie lotust ei lastnud tûhjaeks minna, waid suggise pole ni korralist ilma andis, et feit walmistas ja nûid heaste järrele annab. — Tânnage Jummalat meie Õnnistegijat, et ta tânnawode, ülle keige maa arvata, launi rohke leikuse - andidega meid rômustant, ja sellega waesemate murret wâhhendand, aga jdukamate usku finnitanud, nende wassto abbi ja heateggemistega jouda, sedda talwel waesusse ja fewade puduses nåwad ollewad. Test, se on Jummala meie iggavese heateggija melest armas, ja veel vealegi temma hea ja armoline tahtmine, et selle anniga, mis ta meile jagganud, waesid peame aitama, ja sedda mõda neile head teggema, fuida temma meilegi teinud.

Pûhhitsegem siis leikusse pûhha nenda, a. l., et Jummala armu, heldust,